

Mrtva kopriva.

Spisal E. Gangl.

ristus in sv. Peter sta potovala po svetu. Trudna prideta v gozd in ležeta v travo, da se odpočijeta.

„As!“ zaječi Kristus in začne pihati v roko, ki ga je zaskelala.

„Kaj je, Gospod? Kaj se ti je pripetilo?“ vpraša Peter.

„Spekel sem se na tej-le rastlini“, odgovori Gospod in pokaže Petru cvetico, ki je rasla tik njega. Imela je široko odprte, ustnate, bledordeče cvetove.

„Kaznuj ošabnico, Kristus, ki zbada svojega Stvarnika,“ nasvetuje Peter. Jezen vstane in hoče stopiti na cvetico, da jo pohodi in uniči!

„Stoj!“ ukaže Zveličar.

Peter obstane, in cvetica zatrepeče pol v strahu, da jo kaznuje Gospod, pol v upanju, da se je usmili Gospod.

Skesana zaprosi Kristusa: „Usmili se me, dobrotnik! Glej, dal si mi tako moč, da spečem vsakogar, ki se me dotakne! Ne morem drugače! Vzem mi to moč, in nihče ne bo več tožil nad menoj in zaradi mene. Usmili se me, prosim te skesano!“

„Pa bodi mrtva kopriva!“

In usmiljeni Bog dvigne roko, in v tistem trenutku umrje v cvetici žgoča moč. V njene široko odprte, ustnate, bledordeče cvetove pa se usipljejo sladki praški, polni strdi.

„Vekomaj ti bodi hvala!“ zašepeče cvetica, ko začuti v sebi smrt žgoče moči in sladkost vabljive strdi.

Prišume čebele in nabero čistega medenega prahu. Pretvorijo ga v strd in vosek. Ljudje povijajo strd v potice, ko slave vstajenje Gospodovo, a vosek pretvarjajo v sveče, ki gore na oltarjih v slavo božjo.

Orehova vejica.

Ruski spisal L. N. Tolstoj.

ivel je bogat kupec, ki je imel tri hčere. Napravil se je, da se popelje po kupčiji in vprašal je hčere, kaj naj jim pri- nese. Starejša je prosila za steklene bisere, druga za prstan, a najmanjša reče: „Jaz ničesar ne potrebujem; če se pa spomniš, pa mi prinesi orehovo vejico.“ Kupec se je odpeljal, do- končal svoje opravke in kupil starejši hčerki steklenih biserov, drugi prstan. Že se je peljal skozi velik gozd, ko se je spomnil, da ni najmanjša ničesar

drugega prosila nego samo orehovo vejico. Zlezel je z voza in šel odtrgat orehovo vejico. Hitro zagleda na grmu orehovo vejico, ki pa ni bila navadna, ampak na nji so viseli zlati orehi. In kupec si misli: „Tu je tudi za mojo hčerko dar.“ Nagnil je vejico in jo odlomil. Kar zgrabi kupca za roko medved — kje se je neki vzel? — in reče: „Kako se drzneš odlomiti mojo vejico? Sedaj te pojem!“ Kupec se je ustrašil in pravi: „Ne vzel bi vejice, ko bi me ne bila prosila najmanjša hčerka.“

„Idi domov“, reče medved, „pa pomni: onega, ki te doma prvi sreča, daš meni.“ Kupec je obljubil, in medved ga je izpustil. Kupec se je odpeljal dalje in prišel končno domov.

Baš se je pripeljal na dvorišče, in naproti mu pribeži njegova ljubljena — najmanjša hčerka. Kupec se spomni, da je obljubil medvedu onega, ki ga prvi sreča, in omedlel je.

Pripovedoval je kupec vse, kar se mu je dogodilo in da mora dati najmlajšo hčerko medvedu. Vsi so začeli plakati. „Ne plakajte,“ pravi mati, „jaz vem, kaj storiti. Kadar pride medved po našo hčer, oblečemo lepo pastirjevo hčer in jo damo namesto svoje.“

Nekoč sedé vsi doma in vidijo, da pridrdra na dvorišče kočija. Začeli so gledati. Vidijo, da je iz kočije stopil medved. Medved je prišel h kupcu in reče: „Daj hčer!“ Kupec ne ve, kaj bi rekel. A mati se je spomnila — oblekla lepo pastirjevo hčer in jo privedla k medvedu. Medved jo je posadil v kočijo in se odpeljal. Komaj so se odpeljali, je začel medved grčati in hotel pojesti pastirjevo hčer. Tedaj je povedala, da je pastirjeva, a ne kupčeva hči.

Medved se je vrnil h kupcu in reče: „Prevaril si me, dal si mi pastirjevo hčer!“ Plakali so nekaj časa, oblekli svojo hčerko, se poslovili od nje in jo dali medvedu. Medved jo je posadil v kočijo in se odpeljal. Vozili so se, vozili, pripeljali se v velik gozd in se ustavili. Medved je stopil iz kočije in rekel: „Tu je naš dom, idi za menoj!“ Medved je zlezel v jamo, deklica je šla za njim. Potem je odprl medved velika vrata in odnesel deklico v temno jamo, kleti podobno, in reče: „Idi za menoj!“ Deklica se je tresla od strahu in mislila, da je prišla njena zadnja ura, a vendar je šla za medvedom.

Kar je treščilo nekaj kakor grom in se zasvetilo. Deklica vidi, da ni v podzemeljski kleti, ampak v bogatem dvorcu: vse je bilo svetlo, godba, igra in krasno oblečeni ljudje jo srečavajo in se ji klanjajo, a vstrani od nje — mlad knez. Knez je prišel k nji in rekel: „Nisem medved, ampak knez, ki se hočem poročiti s teboj.“

Tedaj so poslali po očeta in mater, pozvali goste in praznovali svatbo. Živel so srečno in vedno hranili orehovo vejico.

